

Reïncarnatie, vorige levens & WOII

Eindelijk bevrijd!

Onze ziel kan lang problemen onder- vinden van trauma's die zijn opgedaan in oorlogstijd. De Tweede Wereldoorlog eindigde weliswaar in 1945, maar voor mensen die toen stierven en daar- na opnieuw incarneerden, is die oorlog soms nog steeds niet voorbij. Ze heb- ben bijvoorbeeld last van angst- en ge- dragsstoornissen, schaamte- en schuld- gevoelens, maar weten niet waarom. Reïncarnatietherapeute Marianne Not- schaele helpt cliënten bij het emotio- neel afronden van vorige levens.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

‘Ieder van ons heeft een leven in oorlogstijd gehad: lang geleden, kort geleden, als slachtoffer, dader of iets ertussenin’

Vorige maand liep ik een kledingzaak binnen in Breda. Eigena- resse Thérèse begroette me enthousiast en zei: “Weet je dat ik laatst zó aan je moest denken! Er was hier ’s nachts ingebroken en een deel van de voorraad was weg. Het alarm was afgegaan, de politie kwam erbij. De volgende ochtend stond ik hier in de zaak na te trillen op mijn benen. Ik dacht terug aan wat ik in therapie bij jou had geleerd. Tegen mezelf zei ik: ‘Gewoon doorademen Thérèse! Ze hebben alleen spullen gestolen, de Tweede Wereldoorlog is allang voorbij!’ Ik was een week van slag, een inbraak meemaken is verschrikkelijk! Maar ik was er gelukkig best snel overheen.” Tien jaar geleden volgde Thérèse een therapietraject bij me. Ze was toen al eigenaresse van deze boutique, had relatieproblemen en stond onzeker in het leven. Ik herinner me dat één van haar toenmalige angsten was, dat ze haar dameskledingwinkel van de ene op de andere dag zomaar zou kwijtraken. Een irreële angst, want de zaken liepen meer dan goed. Thérèse vertelt me, dat ze na haar scheiding eindelijk sterk in haar schoenen staat. Ze is inmiddels enkele relaties verder en weer aan het daten met leuke mannen.

“Zeg”, begin ik, “ik ben bezig met een artikel voor ParaVisie over vorige levens, reïncarnatie en oorlog. Mag ik jouw ervaring daarvoor gebruiken?” “Ja, best, maar ik heb de opnamen van die sessies na een tijd weggegooid. Heb jij nog aantekeningen?” “Denk van wel. Als ik ze vind, verwerk ik ze in dat artikel, goed?” “Leuk! Jij had toch ook een leven in de Tweede Wereld- oorlog? Zet je dat er ook in?” “Doe ik”, beloofde ik haar.

Mannen in uniform

Ik ben in Nederland geboren en getogen. In het leven vooraf- gaand aan mijn huidige leven was ik een Frans, Joods meisje dat eind 1943 naar Auschwitz werd gedeporteerd. Dat leven eindigde zo akelig en abrupt op jonge leeftijd, dat ik daar nog lang last van had... in mijn leven nu. Als Nederlands kind, dit keer met katholieke ouders, was ik bang voor mannen die gekleed gingen in legergroene jassen. Zag ik een politieagent in uniform met een pet op zijn hoofd, hoorde ik marcherende laarzen, dan ging mijn hart als een razende tekeer en kromp ik geschrokken in elkaar. Honden vond ik lief, maar wanneer een herdershond dichtbij kwam en aan me wilde snuffelen, deinsde ik naar adem happend achteruit. Op de middelbare school sprak ik zonder enige moeite vloeiend Frans, tegelijkertijd weigerde ik pertinent rijen Duitse woordjes te leren. De docent die het vak gaf, was heus een aardige man. Maar als ik hem op een bepaal- de toon Duits hoorde spreken, voelde ik me misselijk worden. ➤

Die taal klonk me zo boos in de oren, dat ik het angstig vond. Op zestienjarige leeftijd bezocht ik tijdens een vakantieweek de Joodse wijk *Le Marais* in Parijs. Daar gebeurde iets bijzonders toen ik er rondliep. Vanuit het niets wist ik plotseling heel zeker dat ik daar vroeger gewoond had, in een ander leven. De sfeer in de straten was vertrouwd. De buitenkant van de hoge smalle herenhuizen die ik zag, kwamen me bekend voor. Alsof ik de weg kende, liep ik een parkje in, *Place des Vosges*. Ineens wist ik dat ik daar als klein Frans meisje vaak gespeeld had onder toezicht van een in het zwart geklede gouvernante. Ik zag haar voor me, alsof het gisteren was. Geuren die me tegemoetkwamen vanuit een Joodse bakkerij, deden mijn ogen tranen. Mijn hart maakte een vreugdesprongetje. Een kort moment voelde ik me (weer) thuis. Ik werd blij van wat ik zag en voelde, het kwam me allemaal zo bekend voor! Het immense verdriet dat me direct daarna overviel kon ik niet echt plaatsen. Pas jaren later, toen ik begin dertig was, bleek het verdriet dat ik ook voelde tijdens die vakantieweek te passen bij pijnlijke herinneringen aan datzelfde vorige leven. Als kind van Joodse ouders maakte ik in Parijs een razzia mee. In het gedrang tussen Joden die in onze wijk werden opgepakt, raakte ik mijn ouders kwijt. Met onbekenden werd ik op transport gezet, om nooit meer thuis te komen.

Paniek aanval

Als beginnend regressie- en reïncarnatietherapeute 'herkende' ik op een dag iemand uit mijn vorige leven, dat in Auschwitz eindigde. Tijdens een gezondheidscongres zou een psychologe,

die vaktechnisch uitstekend bekend stond, een workshop geven. Ik was van plan veel op te steken van wat ze zou gaan vertellen. *So far so good*, het was super interessant. Maar midden in haar verhaal, droeg ze plotseling een gedeelte voor uit een Duits gedicht. Ik schrok! Voor mijn geestesoog zag ik haar veranderen in de man die ze in haar vorige leven was geweest. Meer oorlogsherinneringen drongen zich op vanuit mijn onderbewuste. Heden en verleden liepen door elkaar. Het horen van de Duitse woorden slingerde me regelrecht terug naar beelden en gevoelens uit de Tweede Wereldoorlog, die ik tot dat moment goed had weten te onderdrukken. Een onbeheersbare angst kwam vanuit mijn tenen omhoog. In plaats van de volwassen therapeute die ik was, voelde ik me weer een klein Joods meisje worden. Mijn ademhaling ging zo snel, dat ik begon te hyperventileren. Alle indrukken duizelden me, ik viel flauw en klapte tegen de grond. De psychologe kon ik niet meer los zien van de Duitser die ze ooit in de oorlog was geweest. Ook zij was gestorven aan het einde van de Tweede Wereldoorlog en opnieuw geïncarneerd, net als ik. Ik werd geboren in 1960, zij al in 1950. In het concentratiekamp waren we elkaar een paar keer tegengekomen. Gelukkig vond ik na deze paniekaanval een collega-therapeut die me hielp bij de verwerking van mijn oude (oorlogs)emoties. Zoals de angst die ik als klein meisje voelde toen de razzia in Parijs begon en het verdriet dat ik in het kamp voelde, omdat ik mijn ouders kwijt was geraakt. Mijn rare angst - wie valt er nu flauw tijdens een congres bij het horen van een mooi gedicht? - kreeg een plek in het verleden. Daarna kon ik me weer goed focussen op mijn huidige leven.

Spirituele groei

In mijn praktijk reïncarnatietherapie werkte ik veel met cliënten en hun vorige levens die eindigden in de Tweede Wereldoorlog. Niets is immers toeval, ik moest nog het nodige leren over hoe oorlog kon naverken voor mezelf en voor anderen. Met oudere cliënten die als kind de Tweede Wereldoorlog zelf hadden meegemaakt deed ik regressietherapie, ik werkte met hen in ‘dit leven’. Ze vonden stevast dat ik ze zo goed begreep, terwijl ik toch te jong was om ‘hun oorlog’ meegemaakt te hebben. Ze wisten niet dat ik die Tweede Wereldoorlog op een heel andere manier had ervaren, in een recent vorig leven. Jongere cliënten waar ik mee werkte, ondervonden op andere wijze hinder van de oorlog 1940-1945. Zij hadden last van vorige levens die zich bijvoorbeeld in die periode hadden afgespeeld. Zij hadden te maken met naweën van traumatische gebeurtenissen. Razzia’s. Onderduik. Weggevoerd worden en omkomen in kampen. Het ging om een groot scala aan verschillende soorten vorige levens. Als burger, verzetsstrijder, kampgevangene, dwangarbeider, soldaat, parachutist, piloot, tankbestuurder, deserteur. Levens als slachtoffer, dader, toeschouwer en van alles daar tussenin. Naarmate ik meer en andere vorige levens van mijzelf onder de loep nam, kreeg ik beter zicht op oorzaak en gevolg door vele levens heen. Op mijn zoektocht naar waarom juist die ene psychologe met dat gedicht me zo had gevloerd, kwam aan het licht dat ik haar al in andere voorbije levens was tegengekomen. Onze relatie was op zijn zachtst gezegd niet altijd even fijn geweest. Haat, liefde, strijd om macht. Ik had haar het hoofd afgehakt in een Griekse tempel, zij mij een keer vergiftigd in de Incatijd. In de Middeleeuwen had ik haar als beul gemarteld tot de dood erop volgde, zij was een keer mijn moeder en wurgde me als huilbaby. Samen hadden we in oude tijden in Egypte als priesteressen op een mysterieschool lesgegeven, maar we verloren ons daar in een paranormale machtsstrijd in plaats van kennisoverdracht aan medepriesteressen te geven. Kortom, door haar nu opnieuw tegen het lijf te lopen onder andere omstandigheden dan in voorgaande levens (ik therapeute, zij psychologe), werd ik min of meer gedwongen om te

werken aan spirituele groei. Zij triggerde bij mij vorige levens waar ik nog van kon leren. Bij haar riep ik eveneens oude zaken wakker, want ze vond mij – hoorde ik via via – een vreselijk irritante vrouw, terwijl we elkaar nu toch echt nauwelijks kenden of spraken. Dankzij deze hernieuwde ontmoeting leerde ik mijn schaduwkanten kennen, de ‘zwarte-bladzijden-vorige-levens’, die ik voorheen kundig onder het tapijt wist te schuiven. Levensinzichten die ik wel degelijk nodig had om bij mijn hedendaagse talenten te komen!

De winkel

Thérèse, waar ik dit artikel mee begon, was 41 toen ze tien jaar geleden bij mij in therapie kwam. Op dat moment was ze een onzekere vrouw met relatieproblemen. Ze runde vanaf haar twintigste helemaal zelfstandig een succesvolle dameskledingzaak, maar liet zich op privégebied door man en familieleden kleineren en de wet voorschrijven. Thérèse vroeg zich af of ze wel durfde te gaan scheiden, want wat als? Wat zouden haar man en familie, vrouwen die bij haar kleding kochten, andere ondernemers daar niet van zeggen? Om na te denken over haar toekomst ging ze tijdelijk alleen wonen, vlak bij haar winkel. En toen werd ze bang, heel erg bang. In één van de therapiesessies, zo vond ik terug in haar dossier, vertelt ze: “Ik ben bang om over de tong te gaan bij anderen. Bang dat ze me de grond intrappen. Bang om afstand te moeten doen van mijn winkel.” Ze kreeg pijnlijke steken in haar hart als ze eraan dacht dat ze haar zaak zou kunnen kwijtraken. Ze voelde zich verdrietig, wanhopig en machteloos. “Als ik ga scheiden is er geen ruimte meer voor mij. Straks is alles ineens afgelopen. De winkel is mijn levenslijn! Alle jaren heeft de winkel me overeind gehouden. Ik kan er geen afstand van doen. Straks wil mijn man de zaak van me afpakken. Van hem kan ik nooit winnen.” We deden een visualisatie. Ik vroeg Thérèse om zich een bioscoopzaal voor te stellen waarin ze naar een film kon kijken die met haar angsten te maken had. Ze zat denkbeeldig nog maar net op de roodgekleurde pluchen stoel in de zaal, toen de film begon. In zwart-wit. “Ik zie een vrouw achter een toonbank. Dat ben ik. Ze heeft

een doek om haar haren.” Het jaartal dat bij de film hoorde, was 1934. “Ze verkoopt levensmiddelen. Koffie, thee, suiker. Ze draagt een ouderwetse jurk met een schort ervoor. Ze verkoopt van alles, doet ook de inkoop. Het gaat om een familiebedrijfje in Duitsland.” In de visualisatie liet ik Thérèse de film een stukje vooruit spoelen. “Crisistijden, 1938. We zijn Joods. Het is stil in de winkel. Het is moeilijk om vrolijk te zijn. Als ik de kassa moet tellen word ik er depressief van. Er komen nauwelijks klanten. Niemand durft nog langs te komen. Ze roddelen over me, omdat ik Joods ben. Ik ruim op, maak schoon, maar verkoop niets. Nadat ze de etalageruit van onze winkel ’s nachts hebben ingegooid en van alles weggenomen, vind ik het moeilijk om nog op de been te blijven. Ik ben moe, kan niet goed meer nadenken. Hoe moet het verder met de zaak?” Als ik de notities nalees, staat er dat de ouders van de vrouw weggevoerd zijn, zijzelf ziek werd en stierf aan een longontsteking. Of dat in gevangenschap van een kamp gebeurde, is niet helder.

Kristallnacht

Met behulp van een nieuwe visualisatie liet Thérèse zo veel mogelijk zorgen en problemen los die bij de Joodse vrouw en haar winkel in oorlogstijd hoorden. De angst om ‘na haar scheiding geen winkel meer te bezitten, omdat ze toch niet van haar man zou kunnen winnen’, gold niet de scheiding van haar huidige man. Van Hitler kon de Joodse vrouw niet winnen. Nadat ze gescheiden werd van haar Joodse ouders, liep het slecht af met iedereen die ze liefhad. Het familiebedrijf moest ze afstaan. De boutique met dameskleding nu, waarvan Thérèse de enige wettelijke eigenaresse is, zou ook na een eventuele scheiding van haar man van haar blijven. Angsten om ‘over de tong gaan, afstand te moeten doen van de winkel en dat straks alles ineens afgelopen zou zijn’, hoorden bij de Tweede Wereldoorlog. De nachtelijke inbraak die Thérèse onlangs meemaakte, wierp haar een kort ogenblik opnieuw terug in de tijd. Het deed haar onbewust weer terugdenken aan de nacht dat het Duitse levensmiddelenbedrijf bestormd werd door onverlaten die hun etalageruit ingooiden, spullen vernielden en

Roelof Tichelaar

- Psychische en spirituele hulpverlening
- Bevrijding van negatieve invloeden
- Boeken
- Weerbaarheid
- Lezingen
- Gratis Goed Nieuwsbrief

www.roeloftichelaar.nl - info@roeloftichelaar.nl
(0528) 320701

ZUIVER INZICHT MIRIAM CAUBERG

**Paragnoste
&
Mental Coach**

www.zuiver-inzicht.nl
0900 - 4200 800 (0,90 p.m)

**Aardstralen
Electrosmog
Telecom
Entiteiten**

Hooijer Woonbiologie & Resonantie Techniek
T: 0342 41 38 48, **www.hooijerwoonbiologie.nl**

Inzicht via de Tarot

Annelies paragnoste en begeleidster in uw transformatieproces.

Een telefonisch consult helpt u inzicht te krijgen en positieve energie te ontvangen.

www.detarotlijnannelies.nl
0900 - 1181949 (80ecpm)

Creatieve columns met diepgang

Belinda Inhulsen
(Columniste)

M 06 14 97 90 68

E belindainhulsen@gmail.com

De perfecte schakel tussen lichaam en geest!
Vingerreflexologie

Ben jij al bekend met onze unieke methode
om klachten snel te verminderen
of geheel op te lossen?

De oorzaak van je huidige klachten ligt in het verleden en elke
herinnering in je brein is weerspiegelt in je vingers.
Hierdoor kunnen we blokkades herkennen en processen
snel veranderen.

Ben je nieuwsgierig geworden?
Kijk voor mogelijkheden op **www.ena-forto.nl**

Ena-forto OPLEIDING - WORKSHOP - COACHING

't Leven is een magische speeltuin

www.jeanetteterhaar.nl

Medium-Marye

PROFESSIONEEL EN BETROUWBAAR
MEER DAN 30 JAAR ERVARING
EERLIJK EN OPRECHT

0909-777-0909
(90cpm)

0903-39477
(150 cpm. max 10 min.)

Marye

Roger

WWW.MEDIUM-MARYE.NL

WWW.MEDIUM-MARYE.BE

*‘Toen we tegenover elkaar
zaten, zagen we elkaars
innerlijk: ik was geen Joods
meisje meer, hij geen SS’er’*

wegnamen. Deze nacht (9-10 november 1938) ging later de geschiedenisboeken in als de *Kristallnacht* ofwel ‘Nacht van het gebroken glas’. Nazi’s organiseerden een actie tegen de Joodse bevolking in Duitsland en Oostenrijk, waarbij Joden en hun bezittingen werden aangevallen. Veertienhonderd synagogen werden in brand gestoken, ruim zeventuizend winkels en bedrijven vernield. Huizen, scholen, begraafplaatsen en ziekenhuizen moesten het ontgelden. Het was de brandweer verboden om de branden te blussen. Zesennegentig Joden werden die nacht op straat vermoord. Dit keer kon Thérèse gelukkig zelf onderscheid maken tussen toen en nu. Vlak voordat ik haar gedag zei, zei ze: ‘Je had me in therapie geleerd op mijn grenzen te letten. Zo’n inbraak was wel een goede waarschuwing om me weer wakker te schudden, want ik was dat bijna vergeten.’

Wie is er fout?

In oorlogstijd is lang niet alles zwart-wit te beredeneren en te categoriseren in een dader en een slachtoffer. Daders kunnen hulpvaardig zijn, slachtoffers vanuit de overlevingsmodus onaardige besluiten nemen. In mijn praktijk ontmoette ik een cliënt die last had van overmatige schuld- en schaamtegevoelens. De man in kwestie durfde in de onderneming waarvan hij filiaalmanager was, amper aan personeelsleden te vragen of ze iets voor hem wilden doen. Voortdurend was hij bang ‘dat zijn bevelen anderen zouden afschrikken’. In het leven voorafgaand aan zijn leven nu, was hij in de Tweede Wereldoorlog SS’er geweest, hoog in rang. Zonder wroeging deelde hij orders uit en liet Joden oppakken voor deportatie. Dat voorgaande leven had nog steeds impact op zijn tegenwoordige manier van doen en leidinggeven. Toen we tegenover elkaar zaten in mijn praktijk zagen we elkaars innerlijk. Ik was geen Joods meisje meer, hij geen SS’er. In onze nieuwe incarnaties konden we elkaar gewoon de hand schudden, in alle vrijheid. Er bestaan geen foute mensen, wel mensen die keuzes maken die verkeerd kunnen uitpakken. ‘Fouten’ die een andere keer, in een volgend leven, gecorrigeerd kunnen worden. Alle gezamenlijke ervaringen over meerdere levens vormen ons geweten en laten ons (ziels) bewustzijn groeien.

Bevrijdingsdag vieren

Oorlogen, waar ter wereld en wanneer dan ook, worden gekenmerkt door angst en verdriet, verlies voor alle betrokken partijen. Oorlogsleed is verschrikkelijk en emotionele gevolgen werken lang na. Langer dan de meeste mensen denken of voor mogelijk houden. Als reïncarnatietherapeute weet ik als geen ander hoe cliënten zich kunnen bevrijden van emotionele trauma’s uit hun verleden(s), opdat ze nú goed in hun vel komen te zitten. Herinneringen aan vorige levens leren ons dat reïncarnatie bestaat en dat onze ziel voortleeft. Ieder nieuw leven biedt nieuwe kansen om ons te bevrijden van oude ballast en om spiritueel te groeien. Hoe langer het geleden is dat een oorlog voorbij is, des te meer we begrijpen dat *iedereen* in een specifieke oorlogsperiode slachtoffer is geweest van geweld en onderdrukking. Herdachten we na de Tweede Wereldoorlog eerst alleen alle omgekomen soldaten die vochten tegen de vijand, in een later stadium volgde begrip en herdenking voor andere groeperingen: omgekomen burgers, Joden, homoseksuelen, Sinti, Roma, gevangenen die stierven in interneringskampen in Nederlands-Indië. Pas sinds kort is er in Nederland bij nationale oorlogsherdenkingen aandacht voor omgekomen NSB’ers en voor Duitse soldaten die het leven lieten terwijl ze Nederlanders hielpen in oorlogstijd. Soms zijn we generaties verder voordat we ons realiseren wie allemaal slachtoffer was van oorlogsgeweld.

Ik hoop dat we met z’n allen het begrip reïncarnatie omarmen en ontdekken dat vorige levens reëel zijn, dat ieder van ons weleens een leven in oorlogstijd heeft gehad. Lang geleden, kort geleden, als slachtoffer, dader of iets ertussenin. Dat we op termijn beseffen dat liefde tonen voor elkaar belangrijker is dan conflicten uitvechten en elkaar doden. Onze ziel is onsterfelijk, we leven voort, in nieuwe lichamen, in andere levens, in andere tijden. Met oorlog voeren hebben onszelf te pakken in plaats van ‘de vijand’. Ieder jaar op 4 mei, Dodenherdenking, ben ik om 20.00 uur twee minuten stil. Op Bevrijdingsdag, 5 mei, vier ik dat ik er nog steeds ben of er wéér ben. Dat ik met mijn ziel in dit huidige lichaam in alle vrijheid leef en dat die Tweede Wereldoorlog, waarin ik zelf een rolletje had als kind, wat mij betreft voorbij is. •